

DANKBRIEF VAN MEVROUW LOK

In de nacht van 19 op 20 mei van het jaar 1944 was het zoals vrijwel altijd stil in en rondom ons “wâldhûske” even voorbij de school aan de Derde Wijk in Appelscha. Plotseling werd de rust echter wreed verstoord en mijn vader en moeder in de ene en mijn broer Auke en ik in de andere bedstee zaten rechtop vanwege een hevig gegil van een kind rondom ons huis. “Us Pappie is dea, us Pappie is dea”, schreeuwde het. Als ik mijn ogen sluit, dan hoor ik die woorden nu nog! Mijn vader opende de deur en daar stond de 10-jarige Janny Lok, het dochtertje van het hoofd van de school.

Anje Lok

Kort tevoren was er bij meester Lok, die naast de school woonde, aangebeld en twee mannen hadden hem gevraagd met hen mee te gaan naar Assen, waar een onderzoek gaande was en ze hadden hem daarbij nodig voor een getuigenis. Anje Lok trof zijn maatregelen en spoedig verlieten de drie mannen het huis. Ze waren nog maar enkele stappen buiten het hekje toen Lok werd doodgeschoten. De moordenaars liepen hard weg en lieten een radeloze moeder en twee kinderen achter in de donkere nacht. Het was spertijd en daarom durfde niemand van de wakker geworden burens naar buiten te gaan om te helpen. Helemaal alleen liep Janny toen zo'n twee honderd meter door de duisternis over het zandpad langs de wijk naar ons huis. Omdat mijn vader een onverschrokken man was, ging hij direct met Janny mee en samen met mevrouw Lok droeg hij het lijk naar binnen. Samen wachtten ze de dag af. Janny vertelde me een paar jaar geleden dat ze zich

herinnert dat mijn vader haar en haar broertje Jaap die nacht vele verhaaltjes heeft verteld en dat hij voor Janny haar favoriete dropdrankje maakte, waarvan ze minder verdrietig werd.

Jan Veenstra

Mevrouw Lok verhuisde direct na de crematie met beide kinderen naar Drachten. Van daaruit schreef ze in juni een brief naar mijn ouders met de volgende inhoud:

"" Beste Jan en Anna .

'k Zit even alleen en nu voel ik behoefte om jullie te schrijven.

' k Heb nog geen brief weer geschreven. ' k Kon er niet toe komen.

'k Heb alles maar door een ander op laten knappen. Maar dat kan ook niet altijd zo blijven. Maar ' t is zo ontzettend moeilijk om weer gewoon in ' t gareel te lopen. Ik

kan me de werkelijkheid nog niet realiseren. Als een nachtmerrie staat die nacht mij steeds voor de geest. Maar o zo ver af. Of het komt door de medicijnen en slaapmiddelen die ik slik, ik weet het niet, maar het is op 't ogenblik geen werkelijkheid voor mij. Steeds denk ik maar, dat ik hier tijdelijk ben en altijd praten de kinderen en ik nog over thuis. Dat is onze mooie zonnige kamer daar bij jullie. Ik kan het mij niet indenken, dat mijn man niet weer terug komt. Soms zie ik hem ineens weer aan komen fietsen, meestal fluitende. Zo duidelijk en dan kan ik mij niet begrijpen dat het voor altijd voorbij is. 'k Kan het niet allemaal verwerken, ook de verhuizing is allemaal te vlug gegaan. ' k Heb aldoor het gevoel, dat ik weer terug moet naar huis. Ook de kinderen zijn liever in Appelscha, maar ze passen zich goed aan. Overdag zijn ze weer opgewekt, maar ' s avonds is het mis. Dan zeggen ze pappie welterusten, maar dan is hij er niet om ze met een grapje en een kusje toe te stoppen. Ze kunnen dan niet slapen en liggen om half twaalf soms nog wakker. Jaap ziet er smalletjes uit. Een avond lag hij te trillen in zijn bed, doodsbenuwd dat " die kerels" er weer waren. Dat sloopt zo' n kind.

Wij zijn alle drie onder doktersbehandeling, maar de tijd zal de beste heelmeester wel zijn. Janny heeft aldoor hoofdpijn gehad, maar knapt nu wat op.

Wij hebben een half huis van Jaap en Klas en zitten nu daags maar met ons drietjes aan tafel. Maar er komt heel vaak een van de familie . Ze passen goed op ons. Niemand kan het gemis vergoeden, daar zullen wij op eigen kracht door heen moeten. Mijn man zou er vast op gerekend hebben, dat ik alles zal doen voor Jaap en Janny. Honderden keren denk ik dat het niet gaat, maar het moet. De kinderen missen al zo veel en ik zal mijn uiterste best doen om hun leven nog zo mooi mogelijk te maken.

Hoe is het daar bij jullie? ' t Leven gaat al weer zijn gewone gangetje, denk ik.

Jan, bedankt heb ik je geloof ik niet, voor alles wat je voor ons gedaan hebt . Je begrijpt misschien zelf niet, wat je voor mij betekend hebt, die vreselijke nacht. Ik zal het nooit vergeten, mocht ik ooit eens iets voor jullie kunnen doen, altijd zal ik bereid zijn. Graag wil ik, dat jij en Anna over een paar weken eens op een Zondag hier komen. Schrijf mij even een briefkaartje, wij doen dan de zakelijke dingen ook even af. Wil je allen de hartelijke groeten van ons doen. Over een tijdje kom ik wel eens, 'k wil de plek niet mijden, waar toch zoveel gelukkige jaren van ons leven liggen. Ook voor jullie beidjes het allerbeste en de hartelijke groeten van ons drieën . W.Lok-Hoekstra"".